

Arrest

nr. 75 802 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2006 diende verzoekster een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Tunis met het oog op een huwelijk met de heer K.J., van Belgische nationaliteit.

Op 19 december 2006 werd haar een visum toegekend.

Op 30 december 2006 kwam verzoekster in België aan.

Op 27 januari 2007 trad verzoekster in het huwelijk met de heer K.J.

Op 20 februari 2007 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op diezelfde dag werd ze in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 13 juli 2007 werd de heer K.J. verhoord door de politie naar aanleiding van huwelijksproblemen met verzoekster.

Op 20 juli 2007 verkreeg verzoekster een identiteitskaart voor vreemdelingen, welke op 9 november 2010 werd omgezet in een C-kaart.

Op 25 november 2008 werd het huwelijk tussen verzoekster en de heer K.J. nietig verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt. Op 1 oktober 2010 werd het beschikkend gedeelte van het vonnis overgeschreven in de registers van de gemeente.

Op 2 december 2010 werd het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken en werd haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 9 maart 2011 verwierp de Raad het beroep bij arrest nr. 57 622.

Op 8 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 7 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar al ten minste twee jaar kennen en elkaar in deze periode minstens drie keer ontmoet hebben voor een totaal van 45 dagen of een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

- *Fotos' zonder datum: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van hun relatie.*
- *Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- *Storingen dd. 22.08.2008 en 01.09.2008 van de Belgische partner naar betrokkene toe: deze storingen tonen enkel aan dat betrokkenen elkaar toen reeds kenden. Ze vormen geen afdoende bewijs voor de vraag of betrokkenen toen reeds een duurzame en stabiele relatie hadden noch voor het feit of betrokkenen elkaar in de voorbije 2 jaar minstens 3 keer ontmoet hebben voor een periode van 45 dagen.*

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Middel: schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht van bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terzake de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie d.d. 10 mei 2011, ten onrechte weigerde;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte stelde: "Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar in deze periode minstens 3 keer ontmoet hebben voor een totaal van 45 dagen of een gemeenschappelijk kind hebben";

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de verblijfsaanvraag niet kon weigeren, omdat verzoekende partij wel degelijk heeft aangetoond aan alle betreffende voorwaarden te voldoen:

Terwijl in het algemeen dient gezegd te worden dat het bijzonder moeilijk is om bewijzen te verzamelen die objectieve elementen bevatten waarbij een duurzame relatie van ten minste twee jaar kan aangetoond worden;

Terwijl de terzake voorgelegde bewijsstukken, nl. foto's, getuigenverklaringen en stortingsbewijzen, aantonen dat verzoekende partij en haar partner elkaar reeds minstens vanaf 22 augustus 2008 kenden;

Terwijl in het kader van aanvragen gezinshereniging vaak foto's als bewijs worden aangeboden waarbij zich dan de vraag stelt of terzake mag geconcludeerd worden dat gedateerde foto's zonder meer aanvaard worden of eerder afgewezen worden omdat gedateerde foto's niet ipso facto een bewijs daarstellen van een duurzame stabiele relatie;

Terwijl verzoekende partij erkent dat de foto's niet gedateerd zijn waardoor de bewijswaarde van deze eerder gering is;

Terwijl anderzijds dient te worden gesteld dat het kennelijk onredelijk is de getuigenverklaringen, eveneens zonder meer niet te aanvaarden omdat ze op hun feitelijkheid en 'waarachtigheid niet zouden kunnen getoetst worden;

Terwijl deze motivering manifest onjuist is;

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten onrechte geen verder onderzoek verrichtte om de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet aanvaard worden:

Terwijl verzoekende partij getuigenverklaringen bijbrengt dewelke minstens als begin van bewijs aanvaard dienen te worden, waarna de bewijslast zich omkeert en het aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid behoort deze verklaringen te toetsen, door instructies te geven voor een politioneel onderzoek;

Terwijl de overige bewijzen, nl. de stortingsbewijzen, als vermoedens dienen weerhouden te worden, dewelke samen met de overige bewijsstukken, afdoende bewijs daarstellen dat betrokkenen een méér dan vriendschappelijke relatie hadden reeds vóór 22 augustus 2008;

Terwijl de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd, vrij is;

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de neergelegde stukken;

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel op grond van de realiteit en redelijkheid dient te oordelen welke bewijsstukken een aanvrager bij machte moet zijn bij te brengen of kan bijbrengen;

Terwijl de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid niet zo ver reikt dat het aan deze laatste toekomt te bepalen wie wel en wie niet een duurzame en stabiele relatie heeft;

Terwijl verzoekende partij ingevolge deze overwegingen de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen brengt:

Terwijl artikel 11 van het K.B. van 5 juli 2010 verduidelijkt dat het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact

onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

Terwijl nergens in de actuele geldende wetgeving wordt verduidelijkt hoe verzoekende partij dit bewijs moet leveren, zodat er mag worden van uitgegaan dat dit mag gebeuren met alle middelen van recht getuigen-verklaringen en fotografisch materiaal inbegrepen;

Terwijl verzoekende partij erop wijst dat in het oude artikel 4M. 1.4 van de Omzendbrief van 30 september 1997. ondertussen opgeheven, werd omschreven hoe het 'duurzame karakter' van de relatie door de aanvrager diende bewezen te worden: dit bewijs kan bestaan uit betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke, (eigen onderlijning);

Terwijl verzoekende partij bij haar aanvraag verklaringen overmaakte, die stuk voor stuk bevestigen dat de relatie van verzoeker reeds meer dan 1 jaar duurt;

Terwijl verwerende partij vermeldt over deze verklaringen: "deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze geen feiten bevatten en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden ";

Terwijl gelet op het gegeven dat de actueel geldende wetgeving nergens bepaalt op welke wijze de relatie kan worden bewezen. verwerende partij deze verklaringen niet zonder meer terzijde kan schuiven;

Terwijl nergens uit blijkt waarom de voorgelegde verklaringen onbetrouwbaar zouden zijn en dus niet kunnen aanvaard worden;

Terwijl verwerende partij bij de beoordeling van het bestaan van een stabiele relatie alle voorgelegde elementen in rekening dient te nemen, en niet elk bewijsstuk afzonderlijk;

Terwijl verwerende partij zowel de getuigenverklaringen, het fotomateriaal als de stortingsbewijzen zonder meer terzijde schuift en deze elementen niet samen als een geheel als bewijs van de relatie van verzoekende partij bekijkt;

Terwijl bijgevolg de voorliggende gegevens niet correct beoordeeld werden en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen;

Terwijl bijgevolg de materiële motiveringsverplichting derhalve flagrant geschonden is; Terwijl bijgevolg in de bestreden beslissing wat dit betreft de motivering onjuist is;

Terwijl verzoekende partij aantoonde dat de wettelijk gestelde voorwaarde inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt voor de aanvraag gezinshereniging, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, door de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze werd toegepast;

Terwijl wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken of meer specifiek de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, zij dit dient te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier;

Zodat het bijgevolg duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;"

Verzoekster verwijst naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de motivering "afdoende" dient te zijn. Volgens haar voldoet de bestreden beslissing hier niet aan.

Artikel 3 van de voormelde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Zoals verzoekster in haar middel aangeeft dient onder de term "afdoende" te worden verstaan dat de motivering pertinent moet zijn, alsook draagkrachtig ofwel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Vooreerst merkt de Raad op dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu heeft verzoekster op 10 mei 2011 een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie ingediend en meer bepaald als partner in een duurzame en stabiele relatie.

Artikel 40 bis, § 2, 2° en laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...).

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.”

Bij koninklijk besluit van 5 juli 2010 werd artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet als volgt gewijzigd:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”*

Boven vernoemde bepalingen zijn via artikel 40ter van de vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen die al minstens een jaar duurt en die een stabiel karakter heeft, wat volgens het hierboven vermeld artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 op drie manieren kan worden aangetoond. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Vooreerst stelt verzoekster dat ze aan al deze voorwaarden voldoet en dat door haar voorgelegde bewijsstukken dit kunnen aantonen.

Waar verzoekster opmerkt dat het bijzonder moeilijk is om bewijzen te verzamelen die objectieve elementen bevatten waarbij een duurzame relatie van ten minste twee jaar kan worden aangetoond, wijst de Raad er op dat de vreemdelingenwet en meer bepaald artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet vereist dat een duurzame relatie van ten minste twee jaar wordt aangetoond, doch wel van ten minste één jaar. Dit verschil van één jaar in de tijd maakt het aldus gemakkelijker om bewijzen te verzamelen.

Verzoekster stelt dat in het kader van aanvragen gezinshereniging vaak foto's als bewijs worden aangeboden en ze stelt zich de vraag of dat een dergelijke aanvraag mag worden afgewezen omdat gedateerde foto's niet *ipso facto* het bewijs leveren van een duurzame en stabiele relatie. Tegelijkertijd geeft verzoekster aan dat de foto's die ze heeft neergelegd niet gedateerd zijn, waardoor de bewijswaarde eerder gering is.

Zoals reeds werd aangegeven dient verzoekster zowel het duurzaam karakter van haar relatie te bewijzen, als het stabiel karakter van haar relatie. De bewijsvoering is vrij en aldus staat het haar vrij om zulks te doen door het neerleggen van foto's. Echter, zoals verzoekster overigens niet betwist, zijn de foto's die verzoekster heeft neergelegd niet gedateerd en aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om terzake vast te stellen dat deze foto's geen afdoende bewijs vormen voor de duurzaamheid van haar relatie. Het moet overeenkomstig artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet immers gaan om een duurzame relatie van ten minste één jaar. Uit de niet gedateerde foto's kan onmogelijk worden afgeleid of de relatie van verzoekster al ten minste één jaar duurt. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is.

Vervolgens stelt verzoekster dat het kennelijk onredelijk is om de door haar neergelegde getuigenverklaringen zonder meer niet te aanvaarden omdat ze niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid kunnen worden getoetst. Ze is van oordeel dat deze getuigenverklaringen minstens als een begin van bewijs dienden aanvaard te worden, waarna de bewijslast zich omkeert.

In tegenstelling tot wat verzoekster aangeeft, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De acht neergelegde verklaringen op eer die gelijktijdig werden opgesteld, bevatten blijkens het administratief dossier immers korte stereotiepe verklaringen zonder al te veel details aangaande het bestaan van verzoeksters relatie, afkomstig van bekenden. Zo vermelden al deze verklaringen op eer: *"ik, ondergetekende, ..., geboren op ..., te Sint-Truiden, verklaar dat de heer R.P en mevrouw S.A. reeds langer dan één jaar een relatie hebben."* Zoals de verwerende partij aangeeft in de motivering van de bestreden beslissing is het niet mogelijk om dergelijke verklaringen te toetsen op hun feitelijkheid en waarachtigheid. De Raad ziet niet hoe het door verzoekster voorgestelde politieel onderzoek hieraan zou kunnen veranderen. Ook hier maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Betreffende de neergelegde stortingsbewijzen meent verzoekster dat deze als vermoeden dienen weerhouden te worden en dat ze samen met de overige bewijsstukken aantonen dat zij en haar vriend méér dan een vriendschappelijke relatie hadden. Verzoekster kan niet worden bijgetreden. Uit stortingsbewijzen, zonder vermelding, blijkt geenszins dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van de voormelde bepalingen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat uit deze stortingen enkel kan afgeleid worden dat verzoekster en haar huidige vriend elkaar toen al kenden. Meer kan hieruit inderdaad niet afgeleid worden.

Zelfs al zouden deze stortingsbewijzen kunnen aantonen dat verzoekster een duurzame relatie had van ten minste één jaar, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat niet kan ingezien worden hoe deze stortingsbewijzen, zelfs samengenomen met de overige bewijsstukken, het stabiel karakter van haar relatie zou kunnen bewijzen. Zoals voormeld dient zij voor het aantonen van het stabiel karakter van haar relatie te bewijzen *"dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen"*, vermits zij geenszins aan de overige twee voorwaarden voldoet aangezien er *in casu* geen sprake is van een gemeenschappelijk kind en verzoekster nog geen jaar, voorafgaand aan de aanvraag, in België legaal samenwoont met haar vriend. Aldus toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij de voorgebrachte bewijsstukken op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen, wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan vastgesteld worden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU